

Yabancılar, basit evimizi her perşembe gecesi olduğu gibi yine renk cümbüşüyle doldurmak için geliyorlardı. İçi mi saran o her zamanki tuhaf telaşla etrafa göz gezdirdim. Ardından yemek odasına geçip gaz lambalarının gazını kontrol ettim. Şimdilik odayı, pencerelerden giren hazi-ran güneşi aydınlatıyordu ancak sonrası için gaz lambaları mecburiyetti. Yemeğin sonunda oda karanlık olacaktı ve misafirleri arabalarına kadar eşlik ederken de bahçe yolu.

Mutfaktan anneme seslendim. “Bu akşam kaç yabancı geliyor?”

“Yabancı değil, konuk Eliza!” Annem her zamanki gibi bu sorumu kaşlarını çatarak düzeltti ve ekledi: “Bu akşam sekiz konuğumuz olacak.”

Bir yandan tabakların yanına peçete katlıyor, bir yandan da gerginliğimi yatıştırmaya çalışıyordum. Kafam sayısız düşünceyle doluydu. Acaba bu seferki yabancılar neye benziyordu, kulaklarında kaç küpe deliği vardı ve saçlarını kaç defa boyatmışlardı? Annem, onların bizi merak ettik-

lerinden geldiklerini söylemişti bir defasında; yaşam tarzımızı, bir Amishin yaşamını. Benim onların yaşamını merak etmemin saçma olduğunu da eklemeyi unutmamıştı. *Eliza, onlar kendi dünyalarında yaşar, biz kendi dünyamızda. Bunu hiç unutma!*

Annemle bütün gün mutfaktaydık. Fırında tavuk ve püre piştiğinde, o hoş kokusunu evin her yanına yayacak kadar güzel görünüyordu. Yemek kokusuyla birlikte salona doğru ilerledim. Masanın etrafında dolaşarak katlanmış peçetelerin yanına gümüş takımlarını yerleştirdim. Elimde sürahi, yemek odasıyla mutfakı bağlayan kemerli kapıdan masaya göz attığımda eksik yok gibi görünüyordu.

“Her şey hazır mı? İngilizler beş dakikada içinde burada olacaklar.” Annem bunları söylerken püreyi büyük bir tabağa döküyordu.

“Hazır,” dedim sürahiyi mutfaka götürürken. Soğuk su gelene kadar musluğu bir müddet akıtıp elimde ağırlaşmaya başlayana kadar doldurdum sürahiyi. Sıcak yemeği annemle büfeye taşımadan önce, yemek odasına geri döndüm ve bardaklara su doldurdum.

Salona geçtiğimde kendimi, masaya servis tabaklarını yerleştiren annemi izlerken buldum. Hiçbir zaman dile getirmemişti ama bu Yabancılar Gecesi’ni sevdiğine dair içimde bir his vardı. Mumları yakıp masanın ortasında durduğu zaman, ona misafirlerin gözüyle bakmaya çalıştım. Kahverengi saçlarına sıkı bir topuz yapmıştı ve bu topuz, pırlıl pırlıl ışık saçan gümüşü gözlerinin etrafını iyice gerginleştirmişti. Başında beyaz bir bone vardı ve boneyi, omuzlarından sarkan iki şerit takip ediyordu. Elbisesi koyu

griydi. Bu renk, beline bağladığı canlı beyaz önlükle tezatlık oluşturuyordu.

Yukarıdan aşağıya şöyle bir kendimi süzüp önlüğümü düzeltdim ve bonemin şeritlerinde bir süre ellerimi gezdirdim. Elbisem maviydi ve biraz da kırışmıştı. Eğer bunlar da olmasaydı benim giyimim de anneminkiyle tıpatıp aynı olacaktı.

Bazen misafirler giyimimiz hakkında sorular sorardı, annem de onlara elbiselerimizin nasıl bir örnek dikildiğini açıklardı. *Kare bir yaka, bilekleri açıkta bırakanak giysi kolları ve dizlerin hemen aşağısından başlayan etekler. Elbiseler kopalarla bağlanır çünkü düğmeler süslüdür, dolayısıyla yasaktır. Elbiselerimiz de aynı bizler gibi sadedir, gibi şeyler söylerdi.*

Dışarıda bir araba kapısı gürültüyle kapandı. Ardından birilerinin konuştuğunu duydum. Annem alışık olduğum ciddiyetiyle dönüp başıyla gitmemi işaret etti. O, ön kapıda misafirleri karşılarken, ben de masanın yanından geçerek her zamanki yerime gittim. Açılmış gözleri, direk yüzünüze bakmamak için biraz öne eğik başlarıyla her zaman yaptıkları gibi oturma odamıza girdiler. Dalgalı, kısa saçlı bir kadın ahşap kitaplıkta duran kitapları gözden geçirmeye başladı. Bir diğeri, sallanan sandalyenin arkasında, bir süre parmak uçlarıyla bir melodi tutturdu; yürüdükçe üzerindeki kırmızı elbise baş döndürüyordu. Daha sonra, misafirlerin kaldığı misafirhanenin sahibi Bay Allen, grubu yemek masasına davet etti. Bay Allen, Amish değildir; fakat geleneklerimizi bilir. Bu yemek fikrini de bir yıl önce aileme sunan o oldu. O zamandan beri diğer misafirlerle kendisi de haftada bir masamızda yerini aldı.

Yabancılar sırayla masaya oturdular. Bu sırada gözler, babamın kendi elleriyle yapmış olduğu kiraz ağacından mobilyalarda kaldı. Diğer yemeklerden de biliyordum ki sohbetleri yemek esnasında başlayacaktı; şimdilik sessiz ve temkinliydiler. Ben sandalyelerine oturmalarını seyrederken, onlar meraklı gözlerle yemek odasını ve bitişiğindeki mutfağı gözetliyorlardı. Evimizde olan herhangi bir şeye bakmadıklarını biliyordum. Onların gözleri evimizde olmayan şeyleri arıyordu. Bilgisayar, elektrik düğmeleri, telefon...

Masada beş kadın ve üç erkek vardı. Daha yakından baktığımda, kadınlardan ikisinin aslında benim yaşıtımlar genç kızlar olduklarını fark ettim. Bu kızlar, lacivert süveterli bir adam ve saçları bahçedeki havuçlar kadar turuncu olan bir kadının ortasına oturdular. Onların bir aile olduklarını düşünürken başka bir şeyin ayrımına vardım. Evimize İngiliz gençler gelmişti ve bu bir ilkti. Heyecanla inceledim onları. Kızlardan biri, kalın çorap gibi görünen siyah bir pantolon ve kalçalarını biraz geçen salaş siyah bir gömlek giymişti. Saçları, içtiğimiz acı kahvenin rengindeydi ve gözlerinin etrafına, solgun cildiyle keskin bir tezat oluşturacak bir biçimde siyah kalem çekmişti. Diğer kız ise üzerine yapışan dar bir kot ve sanki bir kutu boya üzerine serpilmiş gibi desenleri olan pembe ve mor renklerden oluşan V yakalı bir tişört giymişti. Aralarına koyu kırmızı şeritler atılmış saçlarıysa dağınıktı.

Kızların saçlarının, sanki ütü masasında düzleştirilmiş gibi nasıl o kadar düz ve ipeksi olduğunu merak ediyordum. Belki de misafirhanede gördüğüm tabanca biçimli saç

kurutma makinesini kullanmışlardı. Parmaklarımı belime kadar gelen, kalın telli kahverengi saçlarımın arasında doluşturdum. Lastik bir tokayla arkadan toplamıştım ama kenarlardaki kıvrıkcık küçük saçlar çoktan dışarı çıkmıştı bile. Bir anlığına saç kurutma makinesinin bana da yardım edebileceğini düşünmeden edemedim.

Üzerine boya serpilmiş gibi tişörtü olan genç kızla bir an göz göze geldik. Göz kapaklarına lavanta rengi far sürmüştü. Sanki bir erkek ismini taşımak oldukça doğalmış gibi, “Merhaba, benim adım Jess,” dedi. “Bu kız kardeşim, Caroline.” Bakışlarını kucağına dikmiş olan genç kız kafasını kaldırıp bakmadı bile.

“Adım Eliza,” diyerek kendimi tanıttikten sonra annem yanıma geldi ve konuşmaya başladı. Masanın etrafındaki yüzler hazır ve umutlu bir şekilde bize çevrildi. Annem elleri hafifçe birbirine kenetlenmiş olarak sakince ayakta durdu. Bir süre yüzündeki yabancı gülümsemeyi seyrettim. Dudaklarını yukarı değil de dışarı doğru çıkardığı bu ifadenin ne anlama geldiğini artık biliyordum. Bu nazik bir gülümsemeydi fakat kesinlikle samimi değildi. Jess’e bir bakış attım ve onun samimi değerlendirmesini umarak gülümsedim. Fakat Jess bana sırtı; işte o zaman içimde çok ufak bir korku hissettim.

Annem, “Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi. “Ben ve kızım Eliza, burada olmanızdan mutluluk duyuyoruz. Şimdi hepimiz dua etmek için başlarımızı eğelim.”

Çenemi göğsüme yakınlaştırmadan önce, gözlerimi kaldırdım ve yabancılara kısa bir bakış attım. Başları öne eğil-

mişti, fakat bazıları annemin başlarınıızı kaldırabilirsiniz emrini bekliyormuşçasına gözlerini onun üzerine dikmişti. Jess ve Caroline birbirlerine baktılar, ikisinin de kaşları kalktı. Anneleri, Caroline'ı dirseğiyle hafifçe dürtünce, o da yavaşça başını öne eğdi. Bense akşam yemeği duasını kafamdan geçiriyor, eşlik etmek amacıyla sessizce dudaklarımı oynatıyordum.

“Almakta olduğumuz hediyeler için sana teşekkür ediyoruz kutsal Babamız. Bize başışladığın cömertlik için gerçekten minnettarız. Âmen.”

Ben ve annem başımızı kaldırdığımız gibi bütün misafirler de hemen başlarını kaldırdılar. Bazıları biraz mahcup bir şekilde birbirlerine bakarken, iki genç kız da az önce bir şakanın parçası olmuş gibi birbirlerine göz kırptılar. Annem fark etti mi diye döndüm, fakat o her zaman olduğu gibi ettiği duanın ardından huzur içinde etrafa bakıyordu. Ağzının kenarındaki ve kaşlarının ortasındaki çizgiler aydınlanmıştı. Aslında annem, dualardan sonra çok zarif ve güzel görünür. Bunu her zaman fark etmişimdir ama her zaman olduğu gibi, işte şimdi de bu ifadesi gelip geçecekti.

“Eliza ve ben size servis yapacağız. Yemekten sonra sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım.”

Annemin misafirlere verdiği kısa bilginin ardından tavuk tepsisini aldım ve sol kolumun arasına yerleştirdim. Kadınlardan birine, “Beyaz et mi kırmızı et mi tercih edersiniz?” diye sordum. Hiçbir süsü olmayan, kiraz renginde basit bir elbise giymiş bir kadındı bu. Kahverengi saçları omuzlarından aşağıya dökülüyordu ve İngiliz kadınlarının yüzünde görmeye alışık olduğumun aksine, hiçbir makyaj